108. Prerokov odnos do Boga in ljudi.

1 Rečem Jaz: "Prerok je ravno tak preprost, naraven človek, obložen z vsakovrstnimi slabostmi, kakor ti; toda ker ima razumno srce, v katerem se ne morejo trdno zakorenineniti niti jeza, niti maščevanje, niti škodoželjnost, niti napuh, niti prešuštvo in vsakršno nečistovanje, Božji duh očisti njegovo srce mnogotere žlindre sveta; in ko je srce tako očiščeno, vlije Božji duh v takšno srce svetlobo iz nebes.
2 Ker prerok zlahka spozna, da je to svetloba iz nebes, ki se zmeraj izraža v jasno razumljivih besedah, sme tako dovršeni prerok potem samo z glasom svojih ust glasno ponavljati, kar jasno in razumljivo sliši v svojem srcu, in potem govori že dovršeno preroško!
3 Ko je torej potrebno, Bog spodbudi prerokovo voljo, da govori ljudstvu in pred njim dela to, kar sliši v svojem srcu - in to se potem imenuje resnična prerokba ali napoved in je prav tako čista Božja beseda, kakor če bi Bog sam neposredno iz Svojih ust govoril ljudem.
4 Toda zaradi tega takšen prerok pred Bogom ne velja niti za las več kot kakšen drug človek, ki tega daru sploh nima; kajti prerok mora potem tudi iz lastne volje delati to, kar je po njegovem srcu in po njegovih ustih Božji duh govoril ljudem, sicer ga prav tako zadene sodba kot vsakega drugega, ki sliši Božjo voljo, pa se po njej ne ravna, in zato je prerok na slabšem kot drugi ljudje. Če kdo drug v slabosti in noči svoje duše težko verjame, kar mu prerok govori, bo moral prestati milejšo sodbo, ker ni mogel verjeti tega, kar mu je prerok govoril; toda za preroka samega ni opravičila, kakor tudi za tistega ne, ki je sicer veroval in kljub temu iz ljubezni do sveta in njegovih zakladov ni storil, kar mu je bilo po preroku ukazano storiti.
5 Vendar pa bo prejel prerok nekoč večje plačilo kakor drugi ljudje; kajti prerok mora zmeraj nositi sedemkrat toliko kakor vsak drug človek. Vsi, katerim je prerok govoril, mu bodo, tako dobri kot slabi, v onstranstvu izročeni, in on jih bo v Mojem imenu sodil za vsako besedo, ki jim jo je zaman govoril!
6 Kdor pa sprejme pravega preroka v Mojem imenu in v imenu preroka samega, zanj skrbi in je njegov prijatelj, ta bo nekoč tudi prejel plačilo preroka. In kdor podpira preroka, da je preroku lažje pri njegovem težkem delu, bo nekoč tudi prejel plačilo preroka; kajti v onstranstvu bo prerokov hlapec stal na isti stopnici poleg preroka in bo skupaj z njim sodil duhovom, podrejenim preroku in venomer vladal nad njimi in njegovega kraljestva na veke ne bo konec!
7 Gorje pa tistim, ki preroka zapustijo zaradi sveta ali ga celo tu in tam sumničijo zaradi te ali one stvari! Še večje gorje pa prerokovim preganjalcem, kajti težko, da bodo kdaj ugledali Božje obličje! Kdor pa položi roko na preroka, naj bo kaznovan z večnim ognjem v najglobljem peklu! Kajti prerokovo srce je Božje in njegova usta so Božja, in prav tako njegove roke, noge, oči in ušesa! Kjer je prerok, tam je tudi Bog; zato prihajajte v njegovo bivališče z velikim spoštovanjem, kajti kraj, kjer je on, je svet. To upoštevajte v srcu, sicer ne zaradi preroka, ki je človek, marveč zaradi Boga,

ki govori in priča v prerokovem srcu.
8 Pravi prerok oznanja svetu eno sodbo za drugo, preprosto zato, ker Bog samo tedaj obudi preroka, ko je ta (svet) pozabil na Boga in zapadel v vse pregrehe sveta!
9 Povej mi, Ebal, ali ti je zdaj jasno, zakaj je prerok tako pomemben?"
10 Reče Ebal: "Popolnoma, ti moj nadvse visoko spoštovani Mojster! Ti si torej vendar tudi prerok!?"
11 Rečem Jaz: "Jaz nisem prerok; kajti pisano je: `Iz Galileje ne vstane noben prerok!' Toda Jaz sem več kakor prerok! Saj v Mojih prsih prebiva prav isti Duh, ki je govoril po ustih prerokov in bo odslej govoril še veliko več. Kajti v tistih, ki bodo z vnaprejšnjo vero nosili Moje ime v svojih srcih, bo tudi prebival preroški duh! Razumeš to?"
12 Reče Ebal: "Gospod in Mojster! Zdi se mi, da tako kakor Ti ne more govoriti noben navaden človek! Za Teboj se skriva drugi, ki Ga Tvoja suknja in Tvoja koža zakrivata pred našimi očmi!"

Janezov veliki evangelij
knjiga 2